

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

11. Medicina monstrosorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

indicatur identitati in numero, sicut nec praedicitur, per hoc, quod partes secundum materiam fluunt, & resluunt, ait S. Doctor. In Anthropophagis autem carnes comestæ non sunt de veritate humanæ naturæ in comedente, sed in eo, cuius carnes comeduntur. Quare surgent in primo, non in secundo. Huic autem illarum aliquid restituetur carniū, quæ aliquando defluerunt. Quandoquidem igitur ea, quæ defuerunt mortalibus in hac vita, reddentur immortalibus in altera vita, quid fiet cum Adamo primo omnium hominum parente, an etiam illi reddetur costa eius, ex qua Eua formata est? Nam ita legimus: *Im-*

Gen. 2. 21.

misit ergo Dominus Deus soporem in Adam: cumq; obdormisset, tulit unam de costis eius, & repleuit carnem pro ea. Et edificavit Dominus Deus costam, quam tulerat de Adam, in mulierem, Dixitq; Adam: Hoc nunc os ex ossibus meis, & caro de carne mea: Hac vocabitur Virago, quoniam de viro sumta est. Si reddetur igitur ei costa, quæ ab illo ablata est, ubi manebit Eua? si non reddetur, an Adam in æternum mancus & monstrum erit? an aliquid il-

Ita respondet
S. Thom. loc.
cit. ad 2.

li deerit, quod fuit de veritate naturæ humanæ in ipso? Aio, costam illam non in Adamo, sed in Eua resurrecturam, quæ de illa formata est; neque tamen Adamum fore mancum, aut imperfectum; cum costa illa, in Adamo, non fuerit de perfectione individui, sed ad multiplicationem speciei sit ordinata. Quare costa illa non resuscitabitur in Adamo, sed in Eua; quemadmodum & semen non in generante, sed in genito resurget. Ex quo perspicitur, Adamum neque antè quàm costa illa ab eo auferretur, neque post illam ablatam, monstrum fuisse; quia neque antè aliquid in illo redundavit, neque postea aliquid defecit: cum costa non ad individui perfectionem, sed ad multiplicationem speciei illi sit data, sicut & dari solet semen, cuius neque præsentia, neque absentia ex homine facit monstrum; pertinet enim, non ad individui, sed ad speciei conservandæ naturam.

XL

Desinat ergo sollicitudo vel ægrorum, vel quocunq; modo monstrorum. Sicut franguntur vasa, ut in melius reformentur; ita Deus iustorum corpora subinde, in terris, curuat, ut erigat in cælo. Quod si enim tam benignus est, ut eti-

am in

am in hac vita naturæ defectus compenſet, quid non ſperandum eſt, eum in altera vita amicis ſuis facturum? Boni in carne ſua videbunt Deum ſaluatorē ſuum, ſed in carne integra atque perfecta; quidquid ſit de malis, propter quos Apoſtolus ait: omnes quidem reſurgemus, ſed non omnes immutabimur. Qui, ſi deformes maneat, meruerunt eam deformitatem. Sancti autem ſine metu eſſe debent, quia eorum corpora certò in gloriã mutabuntur. Vidit iam dudum hanc quorundam ſolicitudinem Tertullianus, apud quem iſta leguntur. Hinc iam illa vulgaris incredulitatis argutia eſt: ſi, inquiunt, ipſa eademq; ſubſtantia reuocatur cum ſua forma, lineã, qualitate, ergo & cum inſignibus ſuis reliquis: itaq; & caſi & claudi, & paralytici, & ut quis inſignis exceſſerit ita & reuertetur. Quid nunc? eſi ita dignaris tantam gratiam qualiſcunq; à Deo conſequi. Non enim & nunc anima ſolius admittens ſalutem, dimidiatis hominibus eandem adſcribit? Quid eſt, credere reſurrectionem, niſi integram credere? Si enim caro de diſſolutione reparabitur, multò magis de vexatione reuocabitur. Minoribus maiora præſcribunt. Cuiuscunq; membri detruncatio, vel obruſio, nonne mors membri eſt? ſi vniuerſalis mors reſurrectione reſcinditur, quid portionalis? ſi demutamur in gloriã, quantò magis in incolumitatem? vitatio corporum accidens res eſt, integritas propria eſt. In hac naſcitur, etiamſi in utero vitiamur, iam hominis eſt paſſio. Prius eſt genus, quam caſus. Quomodo vita confertur à Deo, ita & refertur. Quales eam accipimus, tales & recipimus. Natura, non iniuria reddimur: quod naſcitur, non quod ladimur, reuiuſcimus. Si non integros Deus ſuſcitat, non ſuſcitat mortuos. Quis enim mortuus integer, eſi integer moritur? Quis incolumis, qui exanimis? Quod corpus illaſum, quò interemptum, quum frigidum, quum expallidum, quum edurum, quum cadauer? quando magis homo debilis, niſi quum nõ totus? quando magis paralyticus, niſi quum immobilis? Ita nihil aliud eſt, mortuum reſuſcitari, quam integrum fieri, ne ex ea parte mortuus adhuc ſit, ex qua non reſurrexerit. Idoneus Deus reſicere, quod fecit. Hanc ſuã & poteſtatem & liberalitatem ſatis iam in Chriſto ſpondit, immò & oſtendit, non tantum reſuſcitatore carnis, verum etiam redintegratorem. Atq; adeò & Apoſtolus: Et mortui, inquit,

Tertulliani
libr. de Reſurrectione. c. 57.

B b b b b reſur-

resurgent incorrupti. Quomodo nisi integri, qui retro corrupti, tam vitio valetudinis, quam ex senio sepultura. Nam & supra vitium, proponens, oportere & corruptivum istud induere incorruptelam, & mortale istud immortalitatem, non iteravit sententiam, sed differentiam demandavit. Immortalitatem enim ad rescissionem mortis, incorruptelam ad obliterationem corruptela dividendo, alteram ad redintegrationem temperavit. Puto autem & Thessalonicensibus omnis substantia integritatem repræmisit. Itaque nec in posterum timebuntur corporum labes. Nihil poterit amittere integritas, vel conservata, vel restituta, ex quo illi etiam, si quid amiserat redditur. Immo & quod non amiserunt, accipient beati, si forte eos natura destituit, cum nascerentur.

XII.

Ephes. 4. 13.

S. Aug. l. 22.

ciuit. cap. 17.

seqq. S. Hieronym.

& Basil in Psal.

114. S. Hilari.

in Matth. 22.

S. Athanas.

serm. 3. cont.

Arrian. sub

fin. Scot. in

2. dist. 20.

S. Thom. in

supplem. q. 81.

art. 3.

Gen. 3. 16.

Aristot. lib. 2.

de Generat.

animal. c. 3.

Verum, quia S. Paulus ait, nos occursuros in virum perfectum, multi fuerunt, qui existimarent, feminas non in proprio sexu, sed in virili surrecturas, & in viros transmutatas, teste S. Augustino. Habet hæc sententia, ut apparet, magnos & eruditos authores. Quippe videtur esse S. Hieronymi, S. Basilij, S. Hilarij in illud: *In resurrectione neque nubent, neque nubentur.* S. Athanasij, aliorumque, qui arbitrantur, in resurrectione non fore sexuum diversitatem. Quin & inter Scholasticos Scotus manifestè tradit, omnes feminas, excepta vna Dei Matre Virgine, in sexu virili resurrecturos. Tractat hanc questionem etiam D. Thomas. Neque desunt rationes. Nam, præter Apostolum dicentem, nos in perfectum virum, non autem in perfectam feminam occursuros; in futuro sæculo omnis prælatio cessabit; non cessaret autem prælatio, si muliebris sexus non cessaret, cum mulieri dictum sit: *sub viri potestate eris, & ipse dominabitur tui.* Accedit, quod sexus femineus sit accidens, & quædam hominis imperfectio, in resurrectione verò omnis imperfectio tolletur à iustis. Ac sanè, ut Aristoteles docet, femina est *mas occasionatus*, atque ex defectu virtutis formativæ in semine (quæ non potest perducere materiam concepti ad virilem perfectionem) præter intensionem naturæ inductus. Si ergo in resurrectione salvandorum omnis error tolletur, videtur concedendum, sexum muliebrem non resurrecturum, Nam si natura, quæ perfectum intendit, cum marem,

quasi